

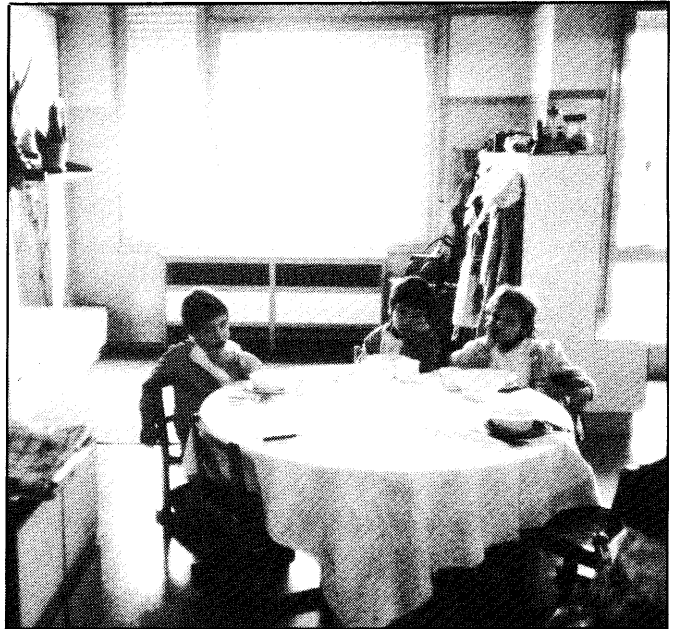
Experiències didàctiques

Bé, doncs, és la credibilitat que es té en l'experiència del nen com a font vital d'informació i de participació en el món que l'envolta. Veure uns professionals que es preocupen que el nen desenvolupi les seves capacitats, convençuts que tot el que observa, experimenta i analitza en aquesta edat sobre els fenòmens científics és tan o més important que l'estudi i anàlisi que farà posteriorment en ensenyaments que podríem anomenar més "escolàstics". I aquestes no són només paraules meves, sinó també del professor Paolo Guidoni, que amb la professora Maria Arcà són els que més em van impressionar.

Tots dos són científics, ell professor de física general a la Universitat de Nàpols, investigador sobre la física de les partícules elementals, i ella professora de biologia molecular i de química de les fermentacions a la Universitat de Roma. Quan vaig llegir els seus curricula en el seminari del Clik, reconec que se'm van trencar els meus esquemes: uns científics preocupats per la formació cognitiva en els centres de Pre-escolar? Els meus dubtes van quedar resolts en la primera conferència del Sr. Guidoni, en què ens va exposar la seva preocupació quan els seus alumnes dels primers cursos d'Universitat eren capaços de memoritzar fórmules molt complicades, però eren absolutament inútils a l'hora de fer una reflexió sobre els fenòmens més senzills, com ara explicar què és la temperatura, la força, l'energia o per analitzar aquests fenòmens i establir relacions entre ells.

Tot això els va portar fa deu anys, conjuntament amb Lucia Selmi, pedagoga de la Universitat de Bolonya i amb Maria Arcà, a formular un projecte de formació científica dels professionals de l'ensenyament, els resultats del qual són els projectes didàctics de les escoles que nosaltres hem visitat.

Una de les lliçons més boniques de didàctica l'he rebut a Casaglia d'una escola de natura situada a la part alta de la ciutat de Bolonya, i ens la va donar l'Anna, una persona que ens va rebre igual que els seus petits invitats i amb la seva "actuació" ens va posar davant nostre tota la síntesi de la seva filosofia educativa, fent-nos veure com a un nen petit se'l pot interessar per l'observació i l'experimentació de la natura tenint en compte les seves necessitats, els seus interessos d'una manera lúdica i màgica, portant-los cap a aquest descobriment de la natura seguint la seva pròpia iniciativa i fent que trobin en els arbres, les fulles, les plantes i les bestioles uns amics i uns còmplices dels seus jocs.

Totes aquestes experiències fan que el nen es plantegi una sèrie de preguntes per interpretar tot el que està rebent, i és aquí on l'educació científica té un paper molt important, no com un element inamovible i dogmàtic, on totes les respostes ja han estat trobades per l'adult, sinó com un camp on el nen pugui experimentar, comprovar el que sap, intercanviar experiències i opinions amb els companys i fer noves conquestes cognitives.

I aquesta manera de "fer ciència" amb infants petits necessita un mestre que, dominant la disciplina, sigui capaç d'estimular la curiositat del nen per conèixer el món que l'envolta, un adult que en un moment donat pugui donar al nen la resposta a les seves demandes, però que aquesta resposta li obri un camí per a noves preguntes que el portin a seguir investigant i experimentant amb els fets que cada dia troba al seu voltant.

Núria Garcia
professora de Parvulari.

Referències bibliogràfiques

Bertolini, P.; Frabboni, F. (1990): *Nuevas Orientaciones para el currículum de la educación infantil (3 - 6 años)*. Paidós educador, Barcelona.

Arcà, M.; Guidoni, P.; Mazzoli, P. (1990): *Enseñar ciencia*. Paidós educador, Barcelona.